"यदस्य पारे रजसः। शुक्रं ज्योतिरजायत। तन्नः पर्षदति द्विषः। अग्ने वैश्वानर स्वाहा" इति। हे 'वैश्वानर' सर्व्वमनुष्य-हितकारिन्, 'अग्ने', 'अस्य रजसः' रजोगुणयुक्तस्य संसारस्य, 'पारे' परतीरे, रजोगुणास्पृष्टे स्थाने, 'शुक्रं' निर्म्मलं, त्वदीयं 'यत्', 'ज्योतिरजायत', 'तत्' ज्योतिः, 'नः' अस्माकं, 'द्विषः' शत्रून्, 'अतिपर्षत्' अतिशयेन विनाशयतु. 'स्वाहा' इदञ्च स्वाहुतम् अस्तु॥

(२) यत्पशोर्वाशनं शब्दनन्तन्निमित्तहोमार्थं एको मन्त्र उक्तः। अथ तत्रैव मन्त्रान्तरमाह। "यस्माद्भीषाऽवाशिष्ठाः। ततो नो अभयं कृधि। प्रजाभ्यः सर्व्वाभ्यो मृड। नमो रुद्राय मीढुषे" इति। हे पशो 'यस्मात्' कारणात्, 'भीषा' भीत्या, 'त्वम्', 'अवाशिष्ठाः' शब्दं कृतवानसि, 'ततः' मारणात्, पापं 'नः' अस्माकम्, 'अभयं' 'कृधि' यथा पापभीतिर्नास्ति तथा कुर्व्वन्तु, किञ्च 'प्रजाभ्यः' 'सर्व्वाभ्यः' सर्व्वप्रजार्थं, 'मृड' सुख-हेतुर्भव 'मीढुषे' सक्ते त्वामुप्तादितवते, 'रुद्राय', 'नमः' 'अस्तु'। पूर्व्वोक्तो यदस्य पार इति मन्त्रो वाशनवेपनादिषु सर्व्वेषु निमित्तेषु साधारणः। अयन्तु वाशने एवेति विशेषः॥

(३) पशोरुपवेशने होममन्त्रमाह। "यस्माद्भीषा न्यषदः। ततो नो अभयं कृधि॥ १॥ प्रजाभ्यः सर्व्वाभ्यो मृड। नमो रुद्राय मीढुषे" इति। 'न्यषदः' निषण्णवानसि। अन्यत् पूर्व्ववत्॥

(४) यदुक्तं सूत्रकारेण, तन्मैत्रावरुणदण्डेनोत्पादयेदिति। तत्र मन्त्रमाह। "उदुस्र तिष्ठ प्रतितिष्ठ मारिषः। मेमं यज्ञं